

Stokholmas un Upsalas mācītāja Kārļa Žola iknedēļas meditācijas pārdomas

9. novembrī

Ceļavārdi šai nedēļai

Šo laiku raksturo nemiers un neziņa ne tikai par pasaules politiku un jautājumiem, kas saistīti ar veselību, bet nemiers un neziņa skar praktiski visas dzīves dimensijas. Mēs sastopam apjukušus cilvēkus, kuri nevar saprast, kam vairs uzticēties, ko domāt, kā dzīvot tālāk. Varbūt brīžiem tādi esam katrs pats, lai gan, protams, mēģinām to noslēpt. Lai vai kā, tik daudzi no mums jūt, ka iepriekšējās sliedēs pasaule neatgriezīsies. Un šķiet, ka politiskie un epidemioloģiskie faktori lielajā pasaulē tam ir tikai tikai zīmes. Varbūt tā jau ir nodriskāta frāze, tomēr katru dienu norises mums apkārt to no jauna atgādina.

Krīze ārējā pasaulē dažādās nozīmēs, šķiet, negrasās rimt. Bet cauri šim laikam mums pretī nāk arī atziņa, ka patiesībā jau nevienam laikmetam nav piemītusi garantija par pastāvīgu mieru un labklājību. Tāpat arī cilvēka dzīvē nekad nevar būt garantēta pastāvīga ārēja laime. Bet šis ir arī laiks, kad cauri visām ārējām norisēm uz mani nāk nepārprotama atziņa, ka katrā cilvēkā pašā ir avots tam, kā tas saskata pasauli, un, kā veidojas tā liktenis.

Un arī dabas šī brīža ārējā virzība pretī tumsai, krāsu krāšņuma izžušana tomēr liek saskatīt iekšējo krāsu paleti manī pašā un meklēt tur mirdzumu. Es esmu smēlies Gara spēku no Saules vasarā. Tagad man ir jāatrod spēja mirdzēt arī ziemas tumsā. Tas var sekmēties ar katru manu domu, kas nāk no sirds, ar katru iekšēja gaišuma piepildītu darbību. Viss, ko es daru, var nest dzīvības spēku, kas ir svēts.

Manī var būt spēks, kas ved pretī dzīvībai, neskatoties uz to, ka pasaule var paust vēlmi iet pretējā virzienā. Es zinu, ka tiekšanās pretī gaismai un dzīvībai ir spēks, kas tā vai savādāk dzīvo katrā no mums.

Ikviens tiecas pretī pilnīgākai esībai. Ikviens tiecas īstenot sevi. Šī tiekšanās norāda uz mūsu katra dvēseli. Lai izpaustu šo iekšējo spēku, man vispirms ir jāatklāj, jāatsedz gaisma sevī, to piedāvājot pasaulei ap mani tās nemierā un neskaidrībā.

Man ir jādarbojas tagad. Es nevaru gaidīt kādu "labāku" laiku, lai pasaulei paustu gaismu. Un no manis paša ir atkarīgs, vai varēšu iedziļināties savā dvēselē un no jauna pacelties ar sava patiesā uzdevuma apziņu – un to veikt.

Es centīšos apzināties, kā ar savu dvēseli un tās izpausmēm varu izgaismot pasauli visā, ko daru. Es centīšos apzināties, uz ko Radītājs mani ir aicinājis – un to veikt.